

LBRIS

We know
books

Grafică p. 1: Avva Adrian Făgețeanu
@ Aida Șuter – Boțan

© Pentru ediția de față, Editura Areopag

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Calciu, Ada-Mihaela

Am văzut Raiul : mărturia unei femei care a stat trei săptămâni în moarte clinică / Ada-Mihaela Calciu ;
ed. îngrij. de Danion Vasile. - Ed. a 6-a. -
București : Areopag, 2025

ISBN 978-606-9678-72-5
I. Vasile, Danion (ed. îngrij.)
821.135.1

Ada-Mihaela Calciu

AM VĂZUT RAIUL

**Mărturia unei femei care a stat
trei săptămâni în moarte clinică**

Ediție îngrijită de Danion Vasile

Ediția a șasea

Editura Areopag
București, 2025

în ultimele luni de viață, menționa următoarele: „Există un fragment din jurnal³ în care Ada descrie înseninarea adusă de îndemnul unei prietene: «Apoi mi-a spus că eu aș putea fi un exemplu. Pe dinafară, scoica e urâtă, dar înăuntru se fabrică o perlă: ‘Lucrează tu la tine, ca în acest timp, cât aștepti să vezi ce face Dumnezeu, să se nască o perlă’. Ca din scoica urâtă, care e boala mea, să se nască o perlă.» În realitate, cuvintele erau: «Apoi mi-a spus că aș putea fi o sfântă», nu doar un exemplu. Dar Ada nu a vrut să folosim un cuvânt atât de mare în jurnalul de luptă. A ținut să înlocuim «sfânt» cu «exemplu» și așa am făcut. Dar asta nu înseamnă că și Dumnezeu a făcut același lucru...”⁴

Danion Vasile

³ Jurnalul a apărut sub titlul *Ultimul jurnal*, în volumul Adei-Mihaela Calciu *Jurnal de luptă*, apărut la Editura Areopag în anul 2024, chiar înainte de parastasul de 40 de zile pentru Ada.

⁴ *Jurnal de luptă*, Editura Areopag, 2024, p. 183.

Cuprins

Prefață la ediția întâi:

O invitație la reflecție

Pr. prof. dr. Emanoil Băbuș..... 5

Prefață la ediția a doua:

„Tumbe de bucurie”

Ada-Mihaela Calciu10

AM VĂZUT RAIUL

Mai fericit este a da decât a lua 18

Început de poveste..... 20

Familia ca zestre 25

O școală recunoscută în lume 33

Sfârșitul singurătății 39

Tânăr medic generalist la Găești 45

Modernă și lucitoare 52

Accidentul 59

Dumnezeu lucrează prin oameni 64

Căci în RAI multe lăcașuri sunt... 70

Întoarcerea 75

Un an de sport de performanță

în două dimensiuni 81

Casa Umbrelor

și cucuveaua din pervaz 86

Revenirea din Franța.....94

Refacerea sufletească 99

Lângă părintele meu, Adrian105

Fundația creștină Antim Ivireanul119

Credință superficială și superstiții	127
Floarea prieteniei	134
Tortul de pe 4 martie	141
„Samarineanul milostiv” - cum a decis	
Dumnezeu să fiu un altfel de doctor -..	145
Gânduri răzlețe	150
De ce iubesc atât de mult primăvara ...	163
În loc de postfață la ediția a doua:	169

<i>Nota editorului</i>	170
<i>„Cu sfinții odihnește, Hristoase...”</i>	172

Mai fericit este a da decât a lua

Numele meu este ADA. Într-o seară, în curtea Mănăstirii Antim, m-am apropiat de părintele Adrian Făgețeanu, pentru o binecuvântare. Și dumnealui, deși mă știa foarte bine, m-a întrebat:

- Știi cum te cheamă?

- Da, părinte. ADA.

- Greșit! - răspunde părintele cu fermitate bineștiută. Și, pentru că răspunsul meu nu venea, întrucât nu aveam nimic în minte, părintele a continuat pe un ton apăsat:

- Pe dumneata... te cheamă A... liniuță... da, A-da, adică A DA.

- Adică... ce să dau, părinte?

- Adică, A DĂRUI, căci A DA este mai fericit decât a lua. Acesta este numele dumneavoastră, doamnă Ada.

- Și ce trebuie să dăruiesc eu, părinte?

Mă gândeam că părintele mă va pune să fac ceva concret, eu fiind o persoană foarte concretă... ca de pildă, să adun

haine, zahăr, ulei, pentru cine știe ce situație ivită, de care eu nu știam.

- A da înseamnă să dăruiești... IUBIRE, mi-a răspuns marele duhovnic. Și s-a îndreptat către altcineva.

Când oamenii se întâlnesc, este normal să se prezinte. Mă numesc Ada-Mihaela Calciu. Legat de numele meu de familie, nu am nicio legătură cu părintele Calciu-Dumitreasa – deși mi-ar fi plăcut asta. Este pur și simplu numele pe care îl am după soțul meu, Viorel-Vasile Calciu.

Legat de prenumele meu, Ada-Mihaela, ca orice om, am și eu o mică poveste. Părinții mei, Ioan și Elena, s-au iubit foarte mult și vreme îndelungată nu au putut avea copii, deși își doreau foarte mulți copii și ar fi avut și posibilitatea materială să-i crească.

La mulți ani de la cununie, am apărut, totuși, eu. Mama, în cele nouă luni de sarcină, își făcuse o lungă listă de nume, așa cum probabil face fiecare mamă fericită când își așteaptă primul copil, mult dorit. Pentru că pe linia străbunicii mele materni exista și o sorginte arăbească, mama își pregătise o listă specială, ce conținea în majoritate nume arabe. Tata era atât de fericit că va avea un copil, încât orice nume era foarte potrivit

pentru mine. Pe vremea aceea nu existau ecografii și părinții nu aflau sexul copilului decât în momentul nașterii lui, așa că lista rămânea deschisă până apăsarea copilului. Poate că era chiar mai frumos să nu știi decât în momentul nașterii dacă a venit pe lume o fetiță sau un băiețel.

Deși sarcina a decurs normal, nașterea a fost foarte dificilă pentru mama, cu multe complicații, dintre care unele chirurgicale, dacă mă gândesc la peritonita și hemoragia avute de ea. Din această cauză, după venirea mea pe lume mama a stat mult timp la pat. Mama, izolată într-o rezervă din cauza stării de sănătate, i-a transmis tatălui meu ce nume a ales în final pentru fiica lor.

Însă tata, foarte emoționat că are fată (el își dorise în mod special o fetiță), bulversat de bucuria evenimentului, s-a dus mai întâi să-și cinstească un coleg, că așa se făcea pe vremea aceea, și nu a mai ținut minte numele spus de mama. Puțin amețit, s-a reîntors la geamul rezervei de spital, să audă încă o dată numele. Dar uite că tata nu reținea numele, era ceva complicat, arăbesc, turcesc, mama știa ce fel de nume era. Cum starea mamei era critică și se simțea epuizată, în final, a re-

nunțat la nume, lăsând pe seama soțului această problemă.

Așa că tatăl meu a rămas să se sfătuiască cu colegul de serviciu cu care, de fapt, nu avea prea mare apropiere. Din tot ce-i spusese mama mea îi rămăsese în minte ceva asemănător cu ADA. Cei doi colegi au hotărât că este un nume frumos. La sfârșitul întâlnirii, colegul îi zice tatei: „Dar numele meu nu-l pui, că doar am fost alături de tine în aceste momente importante?” Și tata, privindu-l recunoscător pe colegul său, Mihail, a adăugat la numele meu și Mihaela. Așa am ajuns să mă numesc Ada-Mihaela.

Crescând și aflând povestea numelui meu, mă amuzam împreună cu tata și mama de acest episod, fiind totodată și foarte mândră de faptul că purtam un nume așa de rar. Și, ca să accentuez frumusețea acestui prenume – Ada –, niciodată nu mă prezentam și cu cel de-al doilea, Mihaela, considerând la vremea aceea că este prea banal.

Adevărata importanță a numelui aveam să o înțeleg însă cu mult mai târziu, odată cu intrarea mea în Biserică, această înțelegere făcându-mă să mă re poziționez față de întregul meu prenume

și să cred că numele pe care un om îl poartă este foarte semnificativ pentru el în iconomia mântuirii lui, dincolo de sonoritate sau unicitate.

Când am aflat cine a fost Arhanghelul Mihail și ce rol a avut după căderea cetei îngerești, conduse de frumosul și preainteligentul Lucifer, prin îndemnul: „Să stăm drepti, să luăm aminte”, și nu oricum, ci cu sabia în mână, am rămas uimită. Mi-am dat seama că numele acesta mă reprezintă foarte bine, ca fire și structură eu fiind mai degrabă o luptătoare decât o contemplativă.

Într-o seară, aflându-mă în curtea Mănăstirii Antim, m-am apropiat de părintele Adrian pentru o binecuvântare. Și dumnealui, deși mă știa foarte bine de ceva vreme, m-a întrebat:- Știi cum te cheamă?

- Da, părinte. ADA.

- Greșit! – răspunde părintele cu fermitate. Și, pentru că răspunsul meu nu venea, întrucât nu aveam nimic în minte, căci mă blocase întrebarea neașteptată, părintele a continuat pe un ton apăsător:

- Pe dumneata... te cheamă A... liniuță... da, A-da, adică a da.

- Adică ce să dau, părinte?

- Adică A DĂRUI, căci A DA este mai fericit decât a lua. Acesta este numele dumneavoastră, doamnă Ada, doamnă Ada-Mihaela.

Familia ca zestre

Despre vârsta mea, nu știu cum să vă spun, dar am mai multe vârste. După anul nașterii, 1957, aș cam avea 55 de ani. Însă, ceva este foarte curios, de când am avut accidentul care mi-a marcat viața, în anul 1992, indiferent de trecerea anilor, emoțional eu mă simt tot de 35 de ani. Uneori chiar mă gândesc: când voi avea 80 de ani, să zicem, tot de 35 mă voi simți? Dar asta nu e tot: de la data accidentului, a început o nouă numerotare, așa încât în anul 2012 aș avea... 20 de ani. Sper să nu mă trezesc cu vârstele mele internată la psihiatrie... Acum să nu credeți că eu nu sunt conștientă de vârsta mea din buletin, însă, lăuntric, scurgerea timpului sufletesc se derulează pentru mine după aceste trei coordonate. Când mă dor oasele, am sigur 55 de ani, când mă joc și sunt prietena copiilor, clar sunt foarte tânără. Dar, dincolo de aceasta, ceea ce mă reprezintă cel mai bine este oprirea timpului la vârsta de 35 de ani, vârsta celui mai dramatic moment al vieții mele, care mi-a adus multă sufe-